

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Bestuursrecht

Zaaknummers: AWB 13/14583 (voorlopige voorziening)
AWB 13/14582 (beroep)

Uitspraak van de voorzieningenrechter van 27 juni 2013 in de zaak tussen

, geboren op _____ van Guinese nationaliteit, verzoekster,
(gemachtigde mr. N.M. Weteling),

tegen

de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 4 juni 2013, genomen in de algemene asielprocedure, heeft verweerder de aanvraag van verzoekster tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) afgewezen en besloten om niet ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 te verlenen.

Verzoekster heeft op 5 juni 2013 beroep ingesteld tegen dit besluit. Tevens heeft zij op dezelfde datum de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening is behandeld op de zitting van 20 juni 2013, waar verzoekster in persoon is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is, met bericht van afmelding, niet verschenen.

Overwegingen

1. Na afloop van de zitting is de voorzieningenrechter tot de conclusie gekomen dat nader onderzoek niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. De voorzieningenrechter doet daarom op grond van artikel 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) niet alleen uitspraak op het verzoek om voorlopige voorziening, maar ook op het beroep.

AWB 13/14583 (voorlopige voorziening)
AWB 13/14582 (beroep)

2

2. Verzoekster heeft ter onderbouwing van haar aanvraag onder meer aangevoerd dat de man aan wie zij was uitgehuwelijkt, _____ un dochter wilde laten besnijden. Verzoekster zelf wilde dit niet. Dit omdat hij verzoekster eerder al had gedwongen tot een tweede besnijdenis, waar zij nog steeds last van heeft, en omdat haar oudste dochter bij haar besnijdenis is doodgebloed. De broer van verzoekster heeft vervolgens _____ bedreigd en twee dagen daarna is het huis van de schoonmoeder van verzoekster in brand gestoken. De broer van verzoekster werd hiervan verdacht. Verzoekster is in Conakry naar de Sureté-gevangenis gebracht op 22 januari 2013. Voordat zij werd opgepakt heeft zij haar dochter door _____ (een vrouw voor wie zij eerder had gewerkt) naar een vriendin van _____ in Labé laten brengen. Verzoekster is door een bewaker uit de gevangenis gehaald en door hem verkracht. Daarna is zij teruggebracht naar de gevangenis. Dagen later heeft hij haar weer meegenomen maar viel toen in slaap waarna verzoekster kon ontsnappen. Met behulp van _____ is zij uiteindelijk op 30 maart 2013 uit Guinee gevlucht.

3. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.

4. Verzoekster heeft geen documenten, of enig ander indicatief bewijs overgelegd die voor haar aanvraag van belang zijn en waarmee zij haar reisroute zou kunnen aantonen. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat verzoekster onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van haar reisroute, nu zij haar reisverhaal niet heeft onderbouwd met de door haar gebruikte reisdocumenten. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt mogen stellen dat het feit dat zij heeft gereisd met behulp van een reisagent er niet aan in de weg staat dat het ontbreken van reisdocumenten verzoekster kan worden toegerekend. De verklaring van verzoekster dat zij afhankelijk was van de reisagent, dan wel dat zij de reisdocumenten nimmer zelf in haar bezit heeft gehad, doet niet af aan de verantwoordelijkheid van verzoekster om - daar waar mogelijk - haar asielaanvraag met documenten te onderbouwen. Dat de reisagent had laten blijken het niet op prijs te stellen als verzoekster haar vragen stelde, doet daaraan niet af. De voorzieningenrechter verwijst naar vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling), zie onder meer de uitspraken van 26 augustus 2003, zaaknummer: 200303048/1, van 29 december 2008, LJN: BG9599 en recentelijk van 21 december 2011, zaaknummer: 201101454/1/V1. Verzoekster heeft ook overigens nagelaten om enig indicatief bewijs van haar reis te overleggen. De vraag of verzoekster al dan niet gedetailleerde verklaringen over haar reis heeft afgelegd of had kunnen afleggen, doet gelet op het vorenstaande niet meer ter zake. De voorzieningenrechter verwijst hierbij naar de uitspraken van de Afdeling van 8 april 2008, LJN: BC9690, en van 13 mei 2008, LJN: BD8565. Reeds hierom mocht verweerder zich op het standpunt stellen dat het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 in dit geval van toepassing is. Hetgeen overigens nog is aangevoerd met betrekking tot de identiteitsdocumenten behoeft in het licht van het vorenstaande geen nadere bespreking

5. Op grond van het vorenstaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder een juiste toetsingsmaatstaf heeft aangelegd door zich op het standpunt te stellen dat van de verklaringen van verzoekster een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan.

AWB 13/14583 (voorlopige voorziening)
AWB 13/14582 (beroep)

3

6. De voorzieningenrechter stelt vast dat niet tussen partijen in geschil is dat het relaas van verzoekster geloofwaardig wordt geacht, voor zover dit haar gedwongen huwelijk, haar tweede besnijdenis en het overlijden van haar eerste kind betreft.
7. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat het overige asielrelaas van verzoekster vanwege het ontbreken van positieve overtuigingskracht ongeloofwaardig is te achten. Hiertoe heeft verweerder in aanmerking genomen dat verzoekster inconsistente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de bewegingsvrijheid binnen haar huwelijk. Verweerder heeft hierbij onder meer betrokken dat verzoekster na het overlijden van haar eerste kind en na de geboorte van haar tweede kind voor een lange periode bij kon wonen, zonder dat haar echtgenoot heeft gepoogd om haar terug te halen, terwijl volgens verzoekster haar echtgenoot een steng religieuze man was van wie zij het huis niet mocht verlaten. Voorts valt niet in te zien dat verzoekster alleen haar dochter en niet ook zichzelf in veiligheid heeft gebracht, nu zij vreesde voor gevangenneming, waarbij het ook bevreemding wekt dat zij haar dochter heeft overgedragen aan de persoon die voor haar gedwongen uithuwelijking had gezorgd. Verweerder acht het daarnaast ongerijmd dat de echtgenoot van verzoekster haar laat aanhouden terwijl hij juist de broer van verzoekster van de brandstichting verdenkt. Verzoekster heeft voorts vage en summiere verklaringen afgelegd over de omstandigheden van haar gevangenschap, zoals haar cel, haar celgenoten en de indeling van de gevangenis. Tot slot acht verweerder het bevreemdend dat verzoekster twee keer met een bewaker het terrein van de gevangenis kon verlaten terwijl andere militairen hen hadden gezien. Dat deze bewaker de tweede keer toen hij verzoekster meegenomen had in slaap is gevallen en verzoekster zodoende kon ontsnappen wordt ook bevreemdend geacht, gezien de gevolgen die deze actie voor de bewaker zou kunnen hebben.
8. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder zich reeds op grond van het vorenstaande in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het asielrelaas van verzoekster in zoverre positieve overtuigingskracht ontbeert. De voorzieningenrechter verwijst hierbij naar de uitspraak van de Afdeling van 4 februari 2010, LJN: BL3979, waarin is geoordeeld dat een enkele ongerijmde wending of tegenstrijdigheid op het niveau van de relevante bijzonderheden al tot de slotsom kan leiden dat van een positieve overtuigingskracht geen sprake is. Verweerder heeft naar het oordeel van de voorzieningenrechter de enkele verklaring van verzoekster, dat zij niet weet waarom haar echtgenoot haar niet terughaalde, onvoldoende mogen achten. Verweerder heeft zich voorts redelijkerwijs op het standpunt kunnen stellen dat de enkele stelling dat verzoekster een alleenstaande vrouw is zonder sociaal netwerk nog steeds geen verklaring geeft voor het feit dat zij alleen haar dochter in veiligheid brengt en niet tevens zichzelf, en dat zij haar dochter in veiligheid laat brengen door . De voorzieningenrechter stelt daarnaast vast dat door verzoekster onweersproken is gebleven dat het bevreemding wekt dat haar echtgenoot haar laat aanhouden voor de brandstichting, terwijl hij haar broer daarvan verdenkt. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt mogen stellen dat van verzoekster, ondanks de emotionele en verwarrende toestand waarin zij tijdens haar gevangenschap zou hebben verkeerd, mede gezien de duur van haar detentieperiode, daarover meer gedetailleerde verklaringen verwacht mochten worden. Dat uit het meest recente ambtsbericht van Guinee blijkt dat er sprake is van misbruik en corruptie onder het gevangenispersoneel in Guinee, heeft verweerder naar het oordeel van de voorzieningenrechter onvoldoende mogen achten als verklaring voor het handelen van de bewaker.
9. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat verzoekster op grond van haar individuele relaas in zoverre niet in aanmerking komt voor

AWB 13/14583 (voorlopige voorziening)
AWB 13/14582 (beroep)

4

een verblijfsvergunning asiel op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000.

10. Verzoekster heeft voorts aangevoerd dat er in haar geval indicaties zijn waaruit kan worden afgeleid dat zij slachtoffer is geworden van mensenhandel en dat zij om die reden bij terugkeer naar Guinee een risico loopt op een behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verzoekster heeft ter onderbouwing hiervan ondermeer verwezen naar informatie uit het meest recente ambtsbericht van Guinee van maart 2013. Met verzoekster oordeelt de voorzieningenrechter dat verweerder de beoordeling van dit risico niet bij de besluitvorming heeft betrokken. In zoverre is het bestreden besluit dan ook onvoldoende gemotiveerd.

11. Inzake het beroep van verzoekster op het bepaalde in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, welk artikel inmiddels is omgezet naar nationaal recht en neergelegd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, ten derde, van de Vw 2000, overweegt de voorzieningenrechter dat verweerder zich, onder verwijzing naar algemeen bekende landeninformatie van Guinee, op het standpunt heeft mogen stellen dat niet aannemelijk is geworden dat in Guinee in het algemeen, en in Conakry in het bijzonder sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt van de in deze bepaling bedoelde ernstige schade. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verzoekster met de enkele verwijzing naar het meest recente ambtsbericht van Guinee van maart 2013 niet aannemelijk gemaakt dat in Guinee in het algemeen, dan wel in Conakry in het bijzonder, sprake was van een zodanige mate van geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Guinee aldaar enkel door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt in de zin van de in de Definitierichtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

12. Voor zover verzoekster voorts heeft betoogd dat zij thans behoort tot een kwetsbare minderheidsgroep en daarom thans in aanmerking zou komen voor de aangevraagde verblijfsvergunning overweegt de voorzieningenrechter als volgt.

13. Volgens paragraaf C2/3.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), voor zover hier van belang, kunnen in het landgebonden asielbeleid bevolkingsgroepen worden aangewezen als risicogroepen of kwetsbare minderheidsgroepen. Uit paragraaf C2/3.3 van de Vc 2000, voor zover hier van belang, blijkt tevens dat personen die behoren tot een in het landgebonden asielbeleid als zodanig aangewezen risicogroep respectievelijk kwetsbare minderheidsgroep reeds met beperkte individuele indicaties aannemelijk kunnen maken dat hun gestelde problemen (voor wat betreft het behoren tot een risicogroep: om redenen van één van de vervolgingsgronden) leiden tot een gegronde vrees voor vervolging respectievelijk een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

14. Het in de voorgaande rechtsoverweging vermelde beleid acht de voorzieningenrechter, zoals in bestendige rechtspraak reeds is uitgemaakt, niet onredelijk. De voorzieningenrechter zal dit beleid daarom tot uitgangspunt nemen. De voorzieningenrechter stelt onder verwijzing naar paragraaf C7/12.4.3 van de Vc 2000, vast dat in het landgebonden asielbeleid betreffende Guinee alleenstaande vrouwen niet zijn aangewezen als kwetsbare minderheidsgroep. De voorzieningenrechter ziet, mede gezien de beschikbare algemene landeninformatie van Guinee, geen reden om te oordelen dat verzoekster in weerwil van het

AWB 13/14583 (voorlopige voorziening)
AWB 13/14582 (beroep)

5

---

landgebonden asielbeleid betreffende Guinee zou moeten worden gerekend tot een kwetsbare minderheidsgroep.

15. Voorts heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor toelating op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 en het daarop gebaseerde traumatabeleid zoals neergelegd in paragraaf C2/4.1 van de Vc 2000. Verzoekster heeft in dit kader verwezen naar haar eigen tweede besnijdenis in 2007 en de dood van haar oudste dochter in april 2010. Verweerder heeft redengevend geacht dat verzoekster na het laatste incident nog bijna drie jaar in Guinee heeft verbleven. Gelet op dit tijdsverloop heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat zij zich aldaar niet staande heeft kunnen houden en is er geen sprake van een situatie waarin vanwege zodanige klemmende redenen van humanitaire aard niet van haar kan worden verlangd terug te keren naar Guinee. Hieruit volgt dat in het geval van verzoekster evenmin sprake is van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, zoals neergelegd in paragraaf C2/4.1 van de Vc 2000, op grond waarvan verweerder haar een verblijfsvergunning in redelijkheid niet heeft kunnen onthouden.

16. De voorzieningenrechter oordeelt voorts dat, nu verzoekster ten tijde van het bestreden besluit (nog) geen aangifte had gedaan van mensenhandel noch op andere wijze medewerking had verleend aan een strafrechtelijk opsporings – of vervolgingsonderzoek in dit verband, zij niet voldoet aan de in paragraaf B8.3 (voorheen B9) van de Vc 2000 neergelegde voorwaarden voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdend met de vervolging van mensenhandel. De enkele stelling van verzoekster dat er voldoende indicaties zijn van mensenhandel en dat niet kan worden uitgesloten dat zij thans onder druk staat van degene die haar naar Nederland heeft gebracht, doet daaraan niet af. Niet aannemelijk is dat verzoekster (intussen) onvoldoende gelegenheid heeft gehad tot het doen van aangifte, te meer nu ook de gemachtigde van verzoekster aangifte van het gestelde misdrijf had kunnen doen. Gelet hierop heeft verweerder terecht en op goede gronden geweigerd om verzoeker een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 te verlenen. Voor zover verzoekster in dit kader een beroep heeft gedaan op artikel 4 van het EVRM, oordeelt de voorzieningenrechter dat dit beroep niet kan slagen, nu verweerder met voornoemd beleid uit paragraaf B8.3 van de Vc 2000 reeds voorziet in bescherming van mogelijke slachtoffers van mensenhandel in Nederland en verweerder dit, zoals uit het vorenstaande reeds is gebleken, reeds voldoende gemotiveerd bij de besluitvorming heeft betrokken.

17. Gelet op het vorenoverwogene zal het beroep gegrond worden verklaard. De voorzieningenrechter ziet geen mogelijkheden om tot finale geschilbeslechting te komen, reeds nu verweerder niet ter zitting is verschenen. De voorzieningenrechter zal daarom verweerder opdragen om, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen, een nieuw besluit te nemen op de aanvraag van verzoekster. De voorzieningenrechter zal verweerder daartoe een termijn stellen van acht weken, ingaande op de datum van verzending van deze uitspraak.

18. De voorzieningenrechter ziet voorts geen aanleiding om een voorlopige voorziening te treffen, zodat het daartoe strekkende verzoek zal worden afgewezen.

19. De voorzieningenrechter acht termen aanwezig verweerder te veroordelen in de door verzoekster gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn met inachtneming van het Besluit

AWB 13/14583 (voorlopige voorziening)
AWB 13/14582 (beroep)

6

-
- proceskosten bestuursrecht en de daarbij behorende bijlage begroot op in totaal € 944,00
voor kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand:
- 1 punt voor het indienen van een (aanvullend) beroepschrift;
  - 1 punt voor het verschijnen ter zitting;
  - waarde per punt € 472,00;
  - wegingsfactor 1.

20. Beslist wordt als volgt.

AWB 13/14583 (voorlopige voorziening)
AWB 13/14582 (beroep)

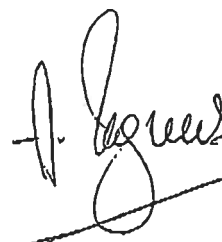
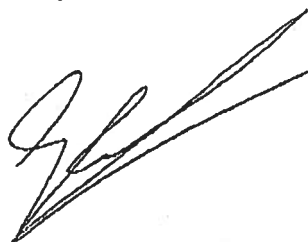
7

Beslissing

De voorzieningenrechter:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op om, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen, binnen acht weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag van verzoekster;
- wijst het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening af;
- veroordeelt verweerder in de door verzoekster gemaakte proceskosten, vastgesteld op € 944,00.

Aldus gedaan door mr. A.E.M. Effting-Zeguers als voorzieningenrechter in tegenwoordigheid van mr. S. Kriekaard als griffier en in het openbaar uitgesproken op 27 juni 2013.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover hierbij in de hoofdzaak is beslist, binnen één week na de datum van verzending van de uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschriften verzonden:

27 JUNI 2013

